

„Die aan de beurt is!” zegt De Wachter, de agent, die aan de poort op post staat om te zorgen, dat er niet teveel volk tegelijk binnen gaat — „komaan, die volgt!” — en met een gezicht, alsof hij de burgemeester was, en toezicht op het werk moest houden, stapt Piet de werf op, terwijl hij zich omkeert en een nijdig getik met zijn emmer laat hooren, alsof hij de menschen, die hij vóór-gaat uitgrinnikt. In een oogenblik is hij bij den kleihoop. Daar staat Tienis met een spade klompen klei af te spitten. Vóór den winter was die uit de haven gebaggerd. Een dikke laag sneeuw had den hoop den heelen winter

Daar staat Tienis met een spade klompen klei af te spitten.

bedekt en 'nu 't sinds een dag of veertien gedooid heeft met westenwind en regenbuien, is de heele berg één glibberige, kleverige massa geworden, waarvan Tienis met moeite klonten kon afsteken. Toch gaat het, al is 't langzaam — en met een luiden smak kwakt hij de klodders in de emmers en bakken.

Piet, die altoos haantje de voorste is, Piet stapt parmantig naar den achterkant van den hoop en grijpt een spade, die daar rustig op de ijverige hand van Tienis wacht, als deze van plaats zal veranderen. Piet steekt de spade stevig in den berg en duwt, wat hij kan, om ze er in te krijgen. Klei echter, en dan nog wel de klei, die aan de einden van onze riviermondingen in de havens en kreeken bezinkt, is eene stof, die zich niet gemakkelijk laat bewerken. Piet moet dan ook duwen uit alle macht. Een klein puntje van zijn tong — dat was een hebbelijkheid van hem — steekt even uit zijne lippen en schuift van den eenen mondhoek naar den anderen. — 't Gaat niet. Met een nijdigen